

ה א ר ב ה של ג'ורג' - המכה השמינית (שמתחת לחגורה)

מיכאל בן דרור – כתבה לעלון עמיר

להלן הערת שוליים, ממש, אבל ממש, לא אקדמית, בעניין נדודי הארבה במזה"ת. מעשה שהיה כך היה: -

בראשית שנות ה 90 (של המה"ק) התקיימה, בחסות האו"מ, ועידה בי"ל באוניברסיטת חאלב שבסוריה, בנושא ה א ר ב ה. יפה. או קי?

הגסט-ספיקר והמרצה המוביל היה בן-דודי האוסטרלי - פרופסור לאנטומולוגיה והמומחה מס. 1 של האו"מ בתחום מכת ה א ר ב ה. אמרת ארבה? – אמרת פרופ. ג'ורג' מאוסטרליה.

לאחר 3 ימים אינטנסיביים של פרסום מחקרים ועיון, הועלו כל באי הועידה על אוטובוסים מפוארים, פוטמו במיטב מסעדות האצילים, כיד המלך, והוסעו דרומה לעבר דמשק. ובדרך, בהשראת אסאד (האב) הוצגה בפניהם תפארת הארץ הטובה והמפותחת הזאת, כולל אנטיילית הענק על האורונטס, הכפר "הארמי", מעיינות הזבדאני (אמנה, מנהרות דמשק), הכפר האשורי מעאלולה דובר הארמית (הא לחמא עניא, - ממש כמו בהגדה), וג'בל קאסיון הצופה על דמשק. או אז הגיעה השיירה לנתב"ג אל-מאזה, שדה התעופה הישן, בדרום הבירה, (בטרם נדד צפון-מזרחה לבחר עתיבה). שם, בטרמינל, נבדקו כל כרטיסי הטיסה של כל השמנה וסלתה האקדמית של האנטימולוגים, ע"י המוחבראת, והמשתתפים נשלחו, בברכת המברוק לאסאד, איש איש ליעדו.

כשהגיע בן-דודי לדלפק, הציצו החשאיים בכרטיסיו וראו טיסה לקהיר, ומשם, שומו שמיים! - לישראל... שאלו אותו לפשר הדבר, והוא אישר. ברור גם שעם שם משפחתו, - רוטשילד, היהדות ברורה וגלויה, וקשה להטמע בין הגויים.

ועוד אחת קטנה בעניין הרוטשילד: -

מעבר להוד פרופסוריותו מחזיק בן דודי בחווה גדולה לטיפוח זן פרים הנראי כפילים. משהו ענק המזכה אותו כל שנה בפרס יוקרתי. החווה היא משהו היכול להכיל בתוכו כ-6-7 קיבוצים על קרקעותיהם. יום אחד בלתי בהיר הגיעו לחוותו נציגי מחלקת המיפוי של ניו-סאוס-וולס, והודיעו שהם מדפיסים מפה טופוגרפית חדשה לאזור, וחקרו לדעת את שמו ההיסטורי של המקום. עכשיו ככה: - באוסטרליה אין אום-רשרש, אבל-בית מעכה וואדי פאליק. יענו - שטח נטו. לאחר בדיקה קצרה השיב בן-דודי ששם המקום הוא ג'וואי - וו'נדה, שזה בתרגום מאבוריג'ינית (שפת הילידים האוסטרלים) - פשוט - רוטשילד... ("מגן אדום"...). ואתה ההלך, אם תתעה בסיור ניווט כ-100 ק"מ צפונית לקנברה, תברר בעניין גוואי-וונדה, ושם תוכל לאפס את המצפן ולמלא מימיות.

ובחזרה לעוצר בנתא"מ (נ.ת. אל-מאזה). -

בכיר המוחבארתים הודיע לפרופ. ג'ורג' רוטשילד בצער, באדיבות ועם הרבה שפם, שהענין בבדיקה ושטיסתו תתעכב, ו"אסרו" אותו בכלוב של זהב. כלומר מלון מרווח בטרמינל. כמו כן ניתנה לו האפשרות להסתובב חופשי בדמשק, אך פעמיים ביום עליו לחתום בדלפק המשטרתי.

בן דודי, שממש לא חשש לחייו (בכל זאת, אוסטרלי, פרופ', ארבה, גסט ספיקר, וכו') סייר בעיר בחיוך קל, כשזנב המוחבראיתים משתרך בעקבותיו. לאחר יומים הוא הצהיר בחיוך ידידותי בתחנת המשטרה:

- "תראו. יש לכם ארץ נהדרת. נהניתי מהכנסת האורחים המפורסמת שלכם. אבל אם לא תתנו לי לטוס ליעדי עכשיו. אני פשוט אתחיל לצעוד ברגל"...

- "ללכת? לאן?". נדהמו השוטרים.

- "ובכן, אני פשוט אהלך לי לחוליות. אני מכיר היטב את הדרך, מהלך 60 ק"מ מכאן."

- "מה זה חוליות? ומה יש לך לחפש שם?" - הקשו השוטרים.

- "ובכן, חוליות הוא שם החיבה של שדה-נחמיה, ושם ממתינה לי משפחתי..."

- "אז תגיד שדה-נחמיה. למה לא אמרת מלכתחילה?" - תמהו זרועות הבטחון. (נו טוב. קטע ספציפי זה עם ה"שדה-נחמיה", לא ממש בטוח שנכלל בשיח...)

מכל מקום פרצו שוטרי הנתב"ג בצחוק רציני, בפנים משופמות וקודרות להפליא. בהמשך נערך דיון צמרת עתיר גבות, ופרופ. ג'ורג רוטשילד הנכבד שולח לאחר כבוד לקהיר-תל-אביב-חוליות...

מי שהרוויח מכל אותה הרפתקה מוזרה, היינו אנחנו, המשפחה החוליותית, שזכינו בתצוגה עשירה של ימבה תמונות מדמשק. כולל אפילו מחארת-אל-יהוד, - הרובע היהודי.

מיכאל בן דרור שדה-נחמיה (חוליות) - (60 ק"מ מדמשק).

הביקור של ג'ורג' אצל מיכאל התרחש ב 1992.